

11. NIET BANG ZIJN, OLIVIA!

Olivia draait zich om in het grote houten bed. Alles is zo anders bij oma. In de gang tikt een klok.

‘Tik, tak, ga slapen,’ tikt de klok.

Olivia draait zich op haar rug en telt de slagen.

‘Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen.’ Negen uur al!

Olivia gaat rechtop in het grote bed zitten. Ze wil niet alleen zijn, ze wil naar oma toe. Maar dan moet ze de krakende trap af... Door het open raam hoort ze het suizen van de wind in de bomen. In de verte krast een vogel. Ze kruipt weer onder haar dekbed. Oma is beneden, toch voelt ze zich heel alleen. Mama en papa zijn een paar dagen weg, met het vliegtuig. Stel dat ze niet terugkomen van de reis. Dan blijft ze alleen over, net als oma... Olivia voelt een traan langs haar wang rollen. Hoe konden mama en papa haar zomaar achterlaten? Ze heeft toch gezegd dat ze met ze mee wilde? Oma is best lief, maar niet zoals mama en papa. Olivia is

niet van plan om nog langer in het grote bed te blijven.

‘Oma,’ roept ze.

Ze wacht even. Oma zit in de woonkamer en daar kan ze haar niet horen! Ze durft niet uit haar bed te stappen, want onder haar bed is het stikdonker. Haar kamer is ook bijna helemaal donker, alleen door het gordijn valt nog wat licht op de muur.

‘Je hoeft niet bang te zijn.’ Verbaasd kijkt Olivia naar de plaat van een grote witte zwaan boven haar bed. De zwaan kijkt haar aan.

‘Ik ben bij je,’ zegt de zwaan.

‘Tik, tak, ga lekker slapen,’ tikt de klok.

Olivia trekt haar dekbed over zich heen en valt in slaap.

In haar droom loopt Olivia op blote voeten over een paadje langs het water. Ze is helemaal alleen. Het riet langs de oever ruist zacht heen en weer, het water klotst met kleine golfjes met een wit randje.

Boven haar klinkt een suizend geluid. Is het de wind? Olivia kijkt op en ziet een grote witte zwaan. Ze schrikt een beetje van de grote vogel en blijft staan. De zwaan strekt zijn oranje poten naar voren en landt vlakbij op het donkere water. De zwaan schikt zijn veren netjes, zet zijn vleugels iets op en peddelt naar de kant. De zwaan beweegt zijn kop statig heen en weer.

‘Dag Olivia,’ zegt de zwaan.

‘Ken je mijn naam?’ Ze kijkt de zwaan verbaasd aan.

‘Ja,’ antwoordt de zwaan. ‘Ik ben Zafir de zwaan. En vergeet niet: je ben nooit echt alleen. Misschien voel je je een beetje eenzaam en daarom ben ik hier.’ De zwaan kijkt haar vriendelijk aan.

Olivia vindt Zafir de zwaan mooi. Zijn hals maakt een sierlijke bocht en zijn witte veren glanzen. Onder water bewegen zijn poten met zwemvliezen langzaam door het water. Olivia kijkt naar haar eigen blote voeten. Ze heeft het koud in haar pyjama aan de waterkant. Hoe ver is het nog lopen naar huis?

‘Kom,’ zegt de zwaan. ‘Dan breng ik je.’

Olivia kijkt verbaasd op. Hoe kan dat nou? Maar de zwaan

zwemt tot vlak bij de oever en wenkt haar. Olivia pakt voorzichtig een van de sterke vleugels vast en stapt op zijn brede rug. Tussen de zachte veren is het heerlijk warm.

‘Eerst laat ik je mijn kinderen zien,’ zegt de zwaan. ‘Ons nest is vlakbij.’ Hij zwemt met grote slagen door het donkere water.

Olivia is benieuwd naar de zwanenkinderen. Zouden ze net zo mooi wit zijn als Zafir de zwaan? Ze ziet een bruine moddervlek op haar nachthemd. Haar haren zitten door de war. Wat zullen ze wel niet van haar denken?

Zafir de zwaan zwemt tussen het riet door. Olivia kan de stugge bruine stengels aanraken.

‘We zijn er,’ zegt hij. Vijf grijze kopjes met grijze snavels kijken nieuwsgierig over de rand van een groot nest. Naast de jonkies staat mama zwaan.

Olivia houdt zich vast aan een stevige tak en stapt van de zwanenrug in het grote nest.

‘Dag Olivia.’ Mama zwaan buigt haar kop omlaag. ‘Ik heet Zela.’

Olivia aait over haar witte kop en dan geeft ze alle kleine zwaantjes een knuffel.

‘Waarom zijn je kinderen grijs en niet wit?’ vraagt ze verbaasd.

‘Als je groter wordt, verander je,’ antwoordt Zela zwaan. ‘Je wordt steeds meer jezelf. Mijn grijze zwaantjes worden later stralend wit.’

Olivia knikt. ‘Grijs is ook best mooi,’ zegt ze lachend.

‘Kom bij ons zitten! Waar woon je? Heb je het koud? Kun

je zwemmen?’ De kleine grijze zwaantjes willen alles van haar weten. Olivia nestelt zich tussen hen in. Het nest is van heerlijk zachte zwanendons, net zo zacht als haar eigen bed. Ze vertelt over zichzelf.

Olivia vertelt ook dat ze een paar nachtjes bij oma logeert. Oma woont in een groot huis met een rood dak, vlak bij een meer. Sinds opa dood is, woont oma alleen. De stoel van opa staat leeg in de woonkamer. Het bed van oma is zo groot zonder opa. En opa’s fiets staat nog in de schuur. Ook de fiets is alleen zonder opa.

Olivia woelt met haar voeten tussen de zachte veren.

‘Oma is zo alleen zonder opa,’ zegt ze zachtjes. ‘Opa was altijd heel lief voor haar. En opa was ook lief voor mama, papa en mij. Opa was de liefste opa. Opa kon alles.’

‘Je opa blijft dichtbij,’ zegt Zela zwaan. ‘Altijd als je aan hem denkt dan is hij bij je, net als wij nu ook bij jou zijn.’

Olivia knikt. ‘Jullie zijn heel lief,’ zegt ze zachtjes.

‘En we kunnen al best goed zwemmen.’ Een klein grijs zwaantje kijkt haar trots aan. ‘We mogen op de rug van mama en papa mee,’ zegt een ander zwaantje. ‘Binnenkort leren we vliegen!’

Olivia kijkt omhoog. De lucht is prachtig blauw met hier en daar een witte dons wolk. Wat zal het heerlijk zijn om te kunnen vliegen. Mama en papa vliegen ook, maar dan met een vliegtuig.

Opeens verlangt Olivia om bij oma te zijn. Zafir de zwaan raadt haar wens.

‘Ik zal je terugbrengen,’ zegt de grote witte zwaan.

‘Wij willen ook vliegen,’ roepen de zwanenkinderen.

‘Jullie wachten nog even tot jullie vleugels sterk genoeg zijn,’ zegt Zela. Roos geeft alle zwanenkinderen een knuffel. Mama zwaan geeft haar een zacht veertje mee.

‘Voor onderweg,’ zegt ze.

‘Dank je wel.’ Olivia houdt het glanzende veertje stevig vast als ze op de zwanenrug klimt.

‘Sla een arm om mijn hals,’ zegt Zafir zwaan. Dan klapt hij met zijn vleugels en maakt snelle stappen over het water. Olivia voelt de wind door haar haren. Ze vliegen! Olivia kijkt langs de zwanenhals omlaag. Ze ziet het grote meer met het zwanennest. Ze ziet ook een groen weiland met koeien. Even later ziet ze het rode dak van oma’s huis. Zafir suist naar beneden. Ze voelt het in haar buik, net als in de lift omlaag.

‘Het laatste stukje kun je zelf,’ zegt Zafir. Hij draait zijn lange nek en strijkt met zijn snavel door haar wapperende haren.

‘Dank je wel, lieve zwaan,’ zegt Olivia en ze aait Zafir over zijn zachte kop.

Olivia opent verbaasd haar ogen. Oma zit op de rand van haar bed en strijkt met haar hand door haar haren. Het is helemaal licht in haar kamer. Boven haar bed hangt de plaat met de witte zwaan. Ver weg weet Olivia nog iets van haar mooie droomreis.

‘Heb je fijn geslapen?’ vraagt oma

Olivia gaat rechtop zitten. Op haar dekbed ziet ze een klein donsveertje liggen. Voorzichtig pakt ze het veertje tussen duim en wijsvinger.

‘Een groet van de zwanen,’ zegt ze en ze geeft het veertje aan oma.

‘Vandaag gaan we naar het meer,’ zegt oma. ‘Ik heb brood bewaard. De zwanen voeren vond opa ook altijd leuk.’

Olivia slaat haar arm om oma heen. Ze voelt zich niet eenzaam meer.

‘Je bent nooit echt alleen,’ zegt ze tegen oma. ‘Als we aan opa denken dan is hij een beetje bij ons.’

Oma geeft haar een hele dikke knuffel.